

การพัฒนาแบบแผนการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมสมรรถนะ ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ สำหรับนักศึกษาปฐมวัย วิทยาลัยพิจญ์บัณฑิต

THE DEVELOPMENT OF AN INSTRUCTIONAL MODEL BASED ON CONSTRUCTIVIST THEORY TO ENHANCE
COMPETENCY IN MANAGING LEARNING EXPERIENCES FOR EARLY CHILDHOOD STUDENTS OF
PITCHAYABUNDIT COLLEGE

ละดา ดอนหงษา

Lada Donhongsa

สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยพิจญ์บัณฑิต จังหวัดหนองบัวลำภู 39000

Program in Early Childhood, Faculty of Education, Pitchayabundit College, Nongbualumphu 39000, Thailand

*Corresponding author: Email: Pulada2010@gmail.com

รับบทความ 16 กรกฎาคม 2562 แก้ไขบทความ 3 กันยายน 2562 ตอบรับบทความ 20 กันยายน 2562 เผยแพร่บทความ มกราคม 2563

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ 2) ศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ ดังนี้ 2.1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านสมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัยหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 75 2.2) ศึกษาสมรรถนะในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัย หลังเรียน 2.3) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาปฐมวัยที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ ดำเนินการวิจัยและพัฒนา (R and D) เป็น 4 ขั้นตอน คือ **ขั้นตอนที่ 1** การวิจัย (Research : R₁) โดยการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (Analysis : A) **ขั้นตอนที่ 2** การพัฒนา (Development : D₁) เป็นการออกแบบและพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน (Design and Development) : D and D) ตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้โดยผู้เชี่ยวชาญ **ขั้นตอนที่ 3** การวิจัย (Research : R₂) เป็นการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอน (Implementation : I) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาสาขาปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน **ขั้นตอนที่ 4** การพัฒนา (Development : D₂) เป็นการศึกษาผลการประเมินและปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอน (Evaluation : E) เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์สภาพปัญหาและความต้องการพัฒนารูปแบบ รูปแบบการเรียนการสอน แบบประเมินรูปแบบแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบประเมินสมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัย แบบสอบถามความพึงพอใจ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหา ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t ผลการวิจัย พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ ชื่อว่า “2P-CRA Model” ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการเรียนการสอน 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นวางแผนการเรียนรู้ (Plan : P) ขั้นเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ (Practice : P) ขั้นสร้างความรู้ (Construction : C) ขั้นสะท้อนผล (Reflect : R) และ ขั้นนำความรู้ไปใช้ (Applying : A) 4) เนื้อหาของรูปแบบ 5) การวัดและประเมินผลรูปแบบ 6) เงื่อนไขการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ รูปแบบและแผนการสอนตามรูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักศึกษาสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัยหลังเรียนอยู่ในระดับมาก และ ความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : รูปแบบการเรียนการสอน, สมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัย, ความพึงพอใจ

ABSTRACT

The objectives of this research were to 1) develop an instructional model based on constructivist theory, 2) study the effects after the intervention, including 2.1) comparing the post-intervention scores of the student learning achievement concerning early childhood learning management with the criteria of 75, 2.2) study the competency in managing the learning experience management for early childhood after learning through the developed instructional model, 2.3 examine the attitude of the early childhood students toward the developed instructional model. This research employed Research and Development (R & D) comprising four phases: Phases I- Research : R₁ was related to the study and analysis of basic information (Analysis: A), Phase II-

Development : D_1 was related to an instructional model design and development (D and D). The model validation in terms of appropriateness and feasibility was carried out through the experts, Phase III-Research: R_2 was a model implementation (Implementation: I). The samples were 30 third-year early childhood students in the second semester of 2017. Phase IV-Development: D_4 concerning the study of the effects after the model assessment and refinement (Evaluation: E). The research instruments were the interview forms regarding problems and needs for instructional model development, the instructional model, the evaluation form of instructional model, the competency assessment form of early childhood learning management, the satisfaction form. The data were analyzed by percentage, mean, standard deviation and t-test.

The results of research found that the developed instructional model called 2P-CRA Model based on constructivist theory consisted of six components: 1) principles, 2) objectives, 3) five steps of instructional process, namely; Plan: P, Practice : P, Construction : C, Reflect : R, and Applying : A, 4) contents, 5) evaluation, and 6) conditions for model implementation. The suitability of instructional models and lesson plans were appropriate at the highest level resulting in the learning achievement of early childhood students after the model implementation was significantly higher than a set criterion of 75 percent at the .05 level. The competency on early childhood learning management of the students after learning through the developed instructional model was at a high level. The early childhood students' satisfaction toward the instructional model was at a high level.

Keywords: Instructional Model, Competency of Early Childhood Learning Management

บทนำ

การศึกษาถือเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาประเทศ ให้มีความก้าวหน้าทันต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคมในทุกด้าน สิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็นอันดับแรก คือ การเตรียมคนในประเทศให้มีศักยภาพและสามารถดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ (วิจารณ์ พานิช, 2557, หน้า 5) โดยการพัฒนาคนให้เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ นั่นคือเป็นคนที่มีความใฝ่รู้และมีการเรียนรู้ตลอดชีวิต เรียนรู้เพื่อพัฒนาสังคมอย่างยั่งยืน โดยใช้สี่เสาหลักของการเรียนรู้เป็นพื้นฐาน ได้แก่ การเรียนเพื่อความรู้ความเข้าใจ การเรียนเพื่อที่จะมีทักษะทำได้ทำเป็น การเรียนรู้เพื่อที่จะมีทักษะชีวิตที่ปรับตัวได้ในสังคมที่เปลี่ยนแปลง และการเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกันอย่างสันติ (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2554, หน้า 1-2) ซึ่งจุดมุ่งหมายสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ที่ดี คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กระตุ้นให้ผู้เรียน คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 2) การพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะดังกล่าวครูเป็นบุคคลที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นผู้ที่ใกล้ชิดและมีบทบาทในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเด็ก หากครูมีคุณภาพก็จะส่งผลให้การเรียนรู้ของเด็กติดตามไปด้วย หน่วยงานที่มีบทบาทในการผลิตครูจึงต้องคำนึงถึงคุณภาพของนักศึกษาเป็นสำคัญ ซึ่งการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาคนให้มีคุณลักษณะสำคัญ 2 ประการ คือ เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาเป็นกำลังคนที่สำคัญของประเทศ สามารถปฏิบัติงานภายหลังการศึกษาได้ตามมาตรฐานของวิชาชีพและตามความต้องการของสังคม และเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนที่สมบูรณ์ทั้ง ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา (ไพฑูริย์ สีนลาร์ตัน, 2557, หน้า 48)

การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาจึงต้องมุ่งทั้งในเรื่องการจัดกิจกรรมตามหลักสูตร การศึกษาเพื่อส่งเสริมสร้างความรู้ทางวิชาการและวิชาชีพ และจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตควบคู่กันไป (เรณูมาศ มาอุ่น, 2559, หน้า 169-176) และเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 22 และมาตรา 28 กำหนดให้ผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา โดยเฉพาะผู้สอนต้องมีความรู้ ความเข้าใจในการพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ดังนั้น การพัฒนาผู้เรียนที่จะประกอบวิชาชีพครู จึงเป็นความจำเป็นของอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา ที่จะต้องมีการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษา ให้ผู้เรียนเป็นคนดีเข้าถึงองค์ความรู้ มีความสามารถในการคิด นำความรู้มาแก้ปัญหา และสร้างสรรค์วิชาการวิชาชีพให้มีความเป็นครูมืออาชีพ (สำนักงานการปฏิรูปการศึกษา, 2544, หน้า 9) สอดคล้องกับ บัณฑิต ทิพากร (2550, หน้า 24) ที่กล่าวว่า สถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่หลักในการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีความสามารถเชิงวิชาการร่วมกับคุณลักษณะการเป็นมนุษย์งานความรู้ (Knowledge Work) โดยเฉพาะคุณสมบัติผู้เรียนที่มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Life-Long Learner) ซึ่ง ไพฑูริย์ สีนลาร์ตัน (2558, หน้า 38) กล่าวถึงกระบวนการผลิตบัณฑิตครูว่า สถาบันอุดมศึกษาต้องจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการที่หลากหลายเหมาะสมกับธรรมชาติเนื้อหาวิชาและผู้เรียน ตามหลักการเรียนรู้แบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ตลอดจนส่งเสริมให้มีการใช้สื่อประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนมากขึ้น และวิไลลักษณ์ สังกา (2560, หน้า 37) ได้ให้แนวทางการพัฒนาคุณลักษณะครูในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ พัฒนา

หลักสูตรการผลิตครู โดยในรายวิชาชีพรูควรมีการเสริมสร้างคุณลักษณะครูที่พึงประสงค์ในทุกชั้นปี โดยออกแบบและจัดกิจกรรมส่งเสริมคุณลักษณะความเป็นครูตามภาพอนาคตที่พบ สร้างเครือข่ายความร่วมมือในการพัฒนาครู พัฒนานักศึกษาครู ระหว่างสถาบันผลิตครูกับโรงเรียนในเขตพื้นที่รับผิดชอบ มีกิจกรรมในการปลูกฝังนักศึกษาครูให้เห็นและตระหนักถึงความสำคัญของการนำหลักไตรสิกขาและปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการดำเนินชีวิต

จากการศึกษาปัญหาการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษาของไทย พบว่า กระบวนการเรียนรู้ไม่ได้สร้างปัญญาให้เกิดกับนักศึกษาอย่างแท้จริง เนื่องจากระบบการสอนยังเน้นการบรรยายให้ผู้เรียนจดจำตามอาจารย์บอกเป็นหลัก บัณฑิตจึงมีลักษณะรู้มากกว่ารู้คิด (ไพฑูริย์ สีนารัตน์และคณะ, 2554, หน้า 32-33) และ วิทยา เชียงกุล (2559, หน้า 19) กล่าวถึงปัญหาการศึกษาระดับอุดมศึกษามีสาเหตุมาจากพฤติกรรมอาจารย์ส่วนใหญ่เคยชินกับการสอนบรรยาย ไม่รักการอ่าน การค้นคว้า การวิเคราะห์ ส่งผลให้นโยบายให้ครูปรับการเรียนเปลี่ยนการสอนให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางไม่ประสบผลสำเร็จ สอดคล้องกับการศึกษาของ พันธุ์ศักดิ์ พลสารมัย (2561, หน้า 1) ที่วิจัย พบว่า ปัญหาการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี ของสถาบันอุดมศึกษาของไทย พบว่า ผู้เรียนมีพื้นฐานหรือความรู้เดิมไม่เพียงพอ วิธีการสอนของอาจารย์ส่วนมากใช้การบรรยาย ทำให้การจัดการเรียนการสอนของไทยกำลังประสบปัญหาวิกฤต ซึ่งจะต้องเร่งแก้ไขอย่างเร่งด่วน และในส่วนปัญหาครูปฐมวัย พบว่า มีปัญหาเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เร่งสอนให้เด็กอ่านออกเขียนได้ คิดคำนวณได้ ขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องจิตวิทยาและการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย จัดประสบการณ์เรียนรู้ด้วยวิธีการท่องจำ ไม่ส่งเสริมให้เด็กได้ใช้ความคิด ไม่ให้อิสระเด็กในการแสดงออก (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2553, หน้า 59) และจากการทำประชาพิจารณ์ เรื่อง “การศึกษามาตรฐานวิชาชีพการศึกษาปฐมวัย” พบว่า ครูปฐมวัยมีปัญหา ขาดความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์การจัดการเรียนรู้ ไม่เข้าใจธรรมชาติของเด็ก (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2554, หน้า 8-11)

ด้วยเหตุนี้หน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญต่อการผลิตครูปฐมวัย จึงต้องพัฒนานักศึกษาให้มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้และสามารถจัดประสบการณ์การเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม มีสมรรถนะตามมาตรฐานการศึกษาปฐมวัย (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2552, หน้า 45-47) ซึ่งสาขาวิชาการศึกษาศึกษาปฐมวัย วิทยาลัยพิจญ์บัณฑิต ได้ตระหนักและเห็นความสำคัญในการพัฒนานักศึกษาให้มีสมรรถนะดังกล่าว จึงมีนโยบายมุ่งพัฒนานักศึกษาให้มีความรู้ ทักษะ และเจตคติที่ดีที่จะนำไปจัดประสบการณ์การเรียนรู้ สามารถเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงกับหลักสูตร เรียนรู้วิธีการและเทคนิคต่าง ๆ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และใช้เป็นพื้นฐานในการเตรียมความพร้อมก่อนออกไปประกอบวิชาชีพครูปฐมวัย โดยให้สอดแทรกในการเรียนการสอนทุกรายวิชาตามหลักสูตร และเน้นรายวิชา CE302 (การสร้างเสริมคุณลักษณะครูปฐมวัย) CE312 (หลักสูตรและการจัดประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย) รายวิชาที่เกี่ยวกับการฝึกประสบการณ์การสอนระหว่างเรียนและในสถานศึกษา ได้แก่ ED401, ED 402, ED403 และ ED404 (วิทยาลัยพิจญ์บัณฑิต, 2557) ซึ่งอาจารย์ผู้สอนต้องมีการพัฒนากระบวนการและรูปแบบการเรียนการสอนที่เหมาะสม เพื่อส่งเสริมสมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ของนักศึกษา

การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนจำเป็นต้องมีแนวคิดทฤษฎีที่เหมาะสมเป็นแนวทางในการปฏิบัติที่สอดคล้องกับการเรียนรู้ของนักศึกษาศึกษาปฐมวัย รวมทั้งลักษณะวิชาและผลลัพธ์ที่คาดหวัง ซึ่งทฤษฎีการสร้างความรู้ (Constructivist Theory) เป็นทฤษฎีการเรียนรู้ที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก เป็นแนวทางหนึ่งที่สามารถนำมาปรับปรุงโดยปรับเปลี่ยนวิธีการจัดการเรียนรู้นั้นการปฏิบัติเพื่อให้วิธีการเรียนรู้นั้นมากกว่าให้ความรู้โดยตรง จากการศึกษางานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ พบว่าการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับแนวการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียน คือ ผู้คิด ผู้ปฏิบัติและผู้ตัดสินใจ มุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ 4 ประการ คือ การเรียนเพื่อรู้ การเรียนเพื่อปฏิบัติได้จริง การเรียนเพื่ออยู่ร่วมกัน และการเรียนเพื่อชีวิต (ทิศนา ขัมมณี, 2557, หน้า 65); (วัชรวิไลเรณดี, 2553, หน้า 68); (จิราภรณ์ ทิมใจใส, 2553); (กัญญ์จิรา ศรีภา, 2558) ซาเวอรี่และดัฟฟี่ (Savery and Duffy, 1996, pp. 135-148); (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์, 2553, หน้า 171)

แนวคิดทฤษฎีการสร้างความรู้ที่นำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักวิชาการ ดังกล่าว เป็นการเรียนรู้แบบสร้างความรู้อย่างต่อเนื่องด้วยตัวผู้เรียนเอง ผู้เรียนเพิ่มพูนความรู้ได้จากบริบทจริง สถานการณ์จริงที่มีการเรียนรู้ จากการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน นอกจากนี้ การจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ยังมีกระบวนการเรียนรู้หรือเทคนิคการเรียนรู้แบบอื่นที่เกี่ยวข้องอีกหลายเทคนิควิธี ซึ่งในแต่ละวิธีมีเป้าหมายในทางเดียวกันคือ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในสถานการณ์ปัญหา วิเคราะห์ แก้ปัญหาได้รวดเร็วด้วยความมั่นใจ รวมทั้งมีทักษะในการค้นหาความรู้เพิ่มขึ้น การจัดการเรียนรู้จึงมีลักษณะบูรณาการผสมผสานหลักการ แนวคิด เทคนิควิธี ตามความพร้อมของผู้เรียนและบริบทต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน เช่น การเรียนรู้โดยใช้กรณีศึกษา การเรียนรู้ตามสถานการณ์ การเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติ การเรียนรู้จากประสบการณ์ การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เป็นต้น ซึ่งหลักการแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าเหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศึกษาปฐมวัย เนื่องจากนักศึกษาศึกษาปฐมวัยต้องมีความสามารถบูรณาการ หลักการ ทฤษฎีการเรียนรู้ จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการศึกษา และหลักการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ในสถานการณ์จริงให้กับเด็กปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมี

ความสนใจที่จะนำแนวคิด ทฤษฎีการสร้างความรู้มาเป็นพื้นฐานพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาปฐมวัย เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีสมรรถนะในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัย นอกจากนี้ รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาปฐมวัย ต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัย สำหรับนักศึกษาปฐมวัย
2. เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัย สำหรับนักศึกษาปฐมวัย ดังนี้
 - 2.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านสมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัย ของนักศึกษาปฐมวัย หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 75
 - 2.2 ศึกษาสมรรถนะในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัยของนักศึกษาปฐมวัย หลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้
 - 2.3 ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาปฐมวัยที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัย ของนักศึกษาปฐมวัย

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัย ของนักศึกษาปฐมวัย วิทยาลัยพณิชยบัณฑิต มีกรอบแนวคิดการวิจัย ตามภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัย ดำเนินการวิจัยเป็น 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 การวิจัย (Research: R₁) การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ สภาพปัญหา และความต้องการจำเป็นในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ วิเคราะห์หลักสูตรสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย สมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัย ทฤษฎีเกี่ยวกับการออกแบบการเรียนการสอน กระบวนการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ขั้นที่ 2 การพัฒนา (Development: D₁) โดยออกแบบและพัฒนารูปแบบ (Design and Development) นำข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 มาร่างรูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ และตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบโดยผู้เชี่ยวชาญ สร้างเครื่องมือวิจัย ได้แก่ แผนการสอนตามรูปแบบ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบประเมินสมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัย แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อรูปแบบการเรียนการสอน

ขั้นที่ 3 การวิจัย (Research: R₂) นำรูปแบบไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาสาขาปฐมวัย วิทยาลัยพณิชยบัณฑิต ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน ได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการสอนเองตามแผนการสอน ในรายวิชา CE 312 (หลักสูตรและการจัดประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย) ใช้เวลาสอน 1 ภาคเรียน จำนวน 14 สัปดาห์ ๆ ละ 3 ชั่วโมง ก่อนสอนได้ชี้แจงรายละเอียดขั้นตอนการสอนแก่นักศึกษา หลังสอนประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านสมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัยด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น 0.85 และประเมินสมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัยของนักศึกษาปฐมวัย กลุ่มเดิมที่เรียนรายวิชา ED 401 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ด้วยแบบประเมินสมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น 0.86 และประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาปฐมวัยต่อรูปแบบการเรียนการสอน ด้วยแบบสอบถามความพึงพอใจต่อรูปแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .89

ขั้นที่ 4 การพัฒนา (Development: D₂) โดยการศึกษาผลการใช้รูปแบบและปรับปรุงแก้ไขตรวจสอบขั้นสุดท้ายให้ได้รูปแบบการเรียนการสอนที่สมบูรณ์

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 วิทยาลัยพณิชยบัณฑิต จำนวน 2 ห้อง ๆ ละ 30 คน รวม 60 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 วิทยาลัยพณิชยบัณฑิต จำนวน 1 ห้อง 30 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบกลุ่มด้วยการจับสลาก

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ 1) รูปแบบการเรียนการสอน 2) แบบประเมินรูปแบบการเรียนการสอน 3) แผนการสอนตามรูปแบบ 4) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 5) แบบประเมินสมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัย 6) แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อรูปแบบการเรียนการสอน

วิธีรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำรูปแบบการเรียนการสอน และแผนการสอนตามรูปแบบไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินด้วยตนเอง หลังปรับปรุงรูปแบบตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้ว นำไปใช้สอนนักศึกษาสาขาปฐมวัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง เป็นเวลา 14 สัปดาห์ ๆ ละ 3 ชั่วโมง และเก็บข้อมูลโดยทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังสอนครบทุกแผนการสอน ประเมินสมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัยนักศึกษาในกลุ่มเดิม ที่เรียนรายวิชา 401 (การฝึกปฏิบัติการสอนระหว่างเรียน) และสอบถามความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบ ความเหมาะสมของแผนการสอน สมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัย และข้อมูลความพึงพอใจ วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านสมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัยหลังเรียน กับเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75 โดยการทดสอบค่า t แบบไม่อิสระ (t-test dependent)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test แบบไม่อิสระ

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนาแบบ พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัย สำหรับนักศึกษาปฐมวัย มีชื่อว่า ทูพี-ซีอาร์เอ โมเดล “2P-CRA Model” ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการเรียนการสอน 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นวางแผนการเรียนรู้ (Plan: P) ขั้นเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ (Practice: P) ขั้นสร้างความรู้ (Construction: C) ขั้นสะท้อนผล (Reflect: R) และ ขั้นนำความรู้ไปใช้ (Applying: A) 4) เนื้อหาของรูปแบบ 5) การวัดและประเมินผลรูปแบบ 6) เงื่อนไขการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ ได้แก่ ปัจจัยที่เอื้อต่อการเรียนรู้และปัจจัยสนับสนุน รูปแบบการเรียนการสอนมีความเหมาะสมมากที่สุด และแผนการสอนตามรูปแบบมีความเหมาะสมมากที่สุด

2. ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านสมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัย ของนักศึกษาปฐมวัย หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ของนักศึกษาปฐมวัยหลังเรียน อยู่ในระดับมาก และความพึงพอใจของนักศึกษาปฐมวัยที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอน อยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยสามารถนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนมีความเหมาะสมมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นผลจากการสร้างรูปแบบได้ดำเนินการอย่างเป็นระบบ จากการสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย ข้อมูลสภาพปัญหาและความต้องการพัฒนาการเรียนการสอน แนวคิด ทฤษฎีการสร้างความรู้ กลวิธีการสอน การออกแบบการเรียนการสอนเชิงระบบ ซึ่งองค์ประกอบของรูปแบบสอดคล้องกับ จอยซ์และเวลล์ (Joyce and Weil, 1996) ที่การพัฒนาการเรียนการสอนต้องมีทฤษฎีรองรับ มีจุดมุ่งหมายหลักในการนำไปใช้ มีการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบก่อนนำไปใช้ และสอดคล้องกับ ทิศนา เขมมณี (2557) ที่สรุปถึงองค์ประกอบที่สำคัญของรูปแบบการเรียนการสอน ต้องประกอบด้วยปรัชญาหรือทฤษฎีหรือแนวคิด หรือความเชื่อ ที่เป็นพื้นฐานหรือเป็นหลักการของรูปแบบนั้น ๆ มีการอธิบายสภาพหรือลักษณะของกระบวนการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับหลักการที่ยึดถือ มีการจัดองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของระบบให้สามารถนำไปสู่เป้าหมาย และมีการอธิบายเกี่ยวกับวิธีสอน หรือกระบวนการเรียนการสอน โดยทั่วไปรูปแบบการเรียนการสอนอย่างน้อยต้องประกอบด้วย 1) ทฤษฎีหรือหลักการของรูปแบบ 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ 3) กระบวนการของรูปแบบ และ 4) ผลที่ได้รับจากการใช้รูปแบบ สำหรับแผนการสอนตามรูปแบบที่มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากการจัดทำแผนการสอนได้มีองค์ประกอบครบถ้วนสอดคล้องกัน ออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนตามขั้นตอนของรูปแบบทั้ง 5 ขั้นตอน ตั้งแต่การวางแผนการเรียนรู้ การเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ การสร้างความรู้ การสะท้อนผลและการนำความรู้ไปใช้ ซึ่งสอดคล้องกับหลักการของทฤษฎีการสร้างความรู้ สอดคล้องกับ จิราภรณ์ พิมพ์ใจ (2553) ที่ได้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาล พบว่า รูปแบบและแผนการสอนตามรูปแบบมีประสิทธิภาพระดับมากที่สุด

2. ผลการนำรูปแบบไปใช้ พบว่า นักศึกษาปฐมวัย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านสมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัยหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีสมรรถนะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัยหลังเรียนในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจาก รูปแบบการเรียนการสอนได้พัฒนาขึ้นอย่างเป็นระบบ โดยมีแบบแผนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิด ทฤษฎีการสร้างความรู้ และใช้กลวิธีการสอนแบบต่าง ๆ ที่สามารถส่งเสริมการเรียนรู้ของนักศึกษาปฐมวัยได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้กระบวนการเรียนรู้ของรูปแบบแต่ละขั้นตอนมีจุดเด่นที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของนักศึกษา กล่าวคือ ขั้นวางแผนการเรียนรู้ เป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับการเรียน โดยการแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ การกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความสนใจ กระตุ้นหรือชี้แนะที่จะเรียน ด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่น การใช้ปัญหาเป็นฐาน กรณีศึกษา การแสวงหาและสร้างความรู้ ขั้นเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ ผู้เรียนจะได้ทบทวนความรู้เดิมเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้เนื้อหาใหม่ ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้จากการเรียนเป็นกลุ่ม การแสวงหาสืบค้นข้อมูลด้วยตนเอง ขั้นการสร้างความรู้ ผู้เรียนนำความรู้หรือข้อมูลจากการปฏิบัติมาอภิปรายร่วมกัน วิเคราะห์เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของความรู้ ที่เคยเรียนมาและทักษะที่เคยปฏิบัติ กับความรู้หรือประสบการณ์ใหม่ สรุปความคิดรวบยอด หลักการแนวปฏิบัติ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง ขั้นการสะท้อนผล ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้และทักษะด้านต่าง ๆ จากการนำเสนอผลงาน ในหลากหลายรูปแบบ ได้แสดงความคิดเห็นเพื่อขยายการเรียนรู้สู่การนำไปปฏิบัติ และขั้นการนำความรู้ไปใช้ นักศึกษานำความรู้ไปฝึกปฏิบัติในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ในสถานการณ์จริงในห้องเรียนปฐมวัย เป็นการส่งเสริมสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนยิ่งขึ้น จากจุดเด่นแต่ละขั้นช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้และ

สมรรถนะในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัยเพิ่มมากขึ้น เกิดการเรียนรู้ที่แท้จริง สอดคล้องกับ ทิศนา ขัมมณี (2557) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ที่มีประสิทธิภาพ ผู้เรียนจะต้องมีการร่วมมือ แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด ประสบการณ์ซึ่งกันและกัน มีการสะท้อนความคิด ซึ่งสอดคล้องกับ มาร์ควาร์ด (Marquardt, 1999) ที่กล่าวว่า การสะท้อนความคิด ถือเป็นหัวใจของการเรียนรู้ ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ เพราะจะช่วยสนับสนุนสมาชิกในการมองซึ่งกันและกันเป็นแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ และสอดคล้องกับ จอห์นสันและจอห์นสัน (Johnson and Johnson, 1994) ที่กล่าวโดยสรุปว่า การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ จากการมีส่วนร่วม การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน การนำเสนอผลงาน ผู้เรียนได้สรุปองค์ความรู้ด้วยตนเองจากการปฏิบัติและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อน และผลงานวิจัยสอดคล้องกับ กัญญฐิตา ศรีภา (2558) ที่ได้พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการคิดของผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการคิด 4 ลักษณะ คือ การคิดแบบเข้าใจ การคิดแบบประยุกต์ การคิดวิเคราะห์ และการคิดสังเคราะห์ เพิ่มขึ้นตามลำดับ สอดคล้องกับ จิราภรณ์ พิมพ์ใจ (2553) ได้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาล พบว่า ความสามารถในการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาลกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถด้านการวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมินค่า และการแก้ปัญหาของนักศึกษาพยาบาลกลุ่มทดลองระหว่างเรียนมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับ มนต์ชัย พงศกรณฤกษ์ (2552) ได้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างความรู้ของนักเรียนช่างอุตสาหกรรม พบว่า ความสามารถในการสร้างความรู้ของกลุ่มทดลองพัฒนาขึ้น สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถในการสร้างความรู้ความเข้าใจทฤษฎีงานช่างของกลุ่มทดลองหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ กนกรัตน์ จรัสจางกูร (2561) ได้พัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการเรียนรู้แบบการสร้างความรู้นิยมและทฤษฎีการเชื่อมโยงความรู้เพื่อการสร้างนวัตกรรมแบบประสบการณ์จริง ผลการใช้รูปแบบพบว่า โดยรวมมีระดับความพึงพอใจอยู่ในเกณฑ์มาก และรูปแบบการเรียนรู้แบบ C2I Model เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการผลิตนวัตกรรมแบบ ประสบการณ์จริงได้และสามารถนำไปใช้ได้กับทุกวิชา

3. นักศึกษาปฐมวัยมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การออกแบบการเรียนการสอนตามรูปแบบนักศึกษาได้เรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับวิชาชีพของตนเอง สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา กิจกรรมการเรียนนักศึกษามีส่วนร่วมในทุกขั้นตอน ตั้งแต่การวางแผนการเรียน การฝึกปฏิบัติ การสร้างความรู้ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการนำความรู้ไปใช้ ซึ่งส่งเสริมให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหา หลักการ การจัดประสบการณ์สำหรับแต่ละระดับปฐมวัย และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานศึกษาและในชีวิตประจำวันได้ และที่สำคัญนักศึกษาสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในการพัฒนาวิชาชีพตนเอง นักศึกษาจึงมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนในระดับมาก สอดคล้องกับทฤษฎีความต้องการของ มาสโลว์ (Maslow, 1970) ที่กล่าวถึงมนุษย์มีความพึงพอใจเมื่อได้ทำตามที่ต้องการ ซึ่งความต้องการของมนุษย์เป็นลำดับขั้น ตั้งแต่ความต้องการขั้นพื้นฐานด้านร่างกาย ความมั่นคงปลอดภัย การยอมรับในสังคม การยกย่องหรือมีชื่อเสียง และสูงสุด คือ ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จในชีวิตความต้องการเจริญก้าวหน้า สอดคล้องกับแนวคิดของ เบรนนาร์ด (Barnard, 1996 อ้างถึงใน เพ็ญพอน พ่วงแพ, 2557) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่จะสร้างความพึงพอใจในการเรียนก่อให้เกิดการเรียนรู้ ประกอบด้วยสิ่งจูงใจ คือ ความสามารถของครูผู้สอนที่จะทำให้เกิดความพึงพอใจแก่ผู้เรียนโดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกอย่างเสรี เพื่อก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง สอดคล้องกับการศึกษาของ เพ็ญพอน พ่วงแพ (2557) วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมสมรรถนะการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้สังคมศึกษา สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอน อยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 บุคคลที่จะนำรูปแบบนี้ไปใช้ควรศึกษาองค์ประกอบของรูปแบบให้เข้าใจ ศึกษาแผนการเรียนการสอน เตรียมสื่อวัสดุอุปกรณ์ และดำเนินกิจกรรมให้ครบตามกระบวนการเรียนรู้

1.2 จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีสมรรถนะในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัยในระดับมาก และมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ในระดับมาก ดังนั้น หน่วยงานที่มีหน้าที่ผลิตครูปฐมวัยควรมีการพัฒนาแบบการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้นักศึกษาสร้างองค์ความรู้ด้านทฤษฎีและนำไปใช้ปฏิบัติในสถานการณ์จริงในสถานศึกษาและมีการติดตามประเมินผลอย่างเป็นรูปธรรม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาแบบแผนการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมสมรรถนะด้านอื่นของครูปฐมวัย เช่น สมรรถนะด้านการประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย ด้านการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการคิดแก้เด็กปฐมวัย

2.2 ควรมีการพัฒนาแบบแผนการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้เพื่อส่งเสริมสมรรถนะการจัดการเรียนรู้สำหรับ นักศึกษาครูสาขาอื่น

เอกสารอ้างอิง

- กนกรัตน์ จิรสังจานุกุล. (2561). การพัฒนาแบบแผนการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการเรียนรู้แบบการสร้างความรู้นิยมและทฤษฎีการเชื่อมโยงความรู้เพื่อการสร้างนวัตกรรมแบบประสบการณ์จริง. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี*, 7(2), 54-67.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กองวิจัยทางการศึกษา. (2548). *วิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: กองวิจัยทางการศึกษา.
- กัญญ์ฐิตา ศรีภา. (2558). การพัฒนาแบบแผนการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีสรค์สร้างความรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการคิดของนักศึกษาพยาบาลตำรวจ ในรายวิชาปฏิบัติการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต. *วารสารพยาบาลตำรวจ*, 7(1), 19-30.
- จิราภรณ์ พิมพ์ใจใส. (2553). การพัฒนาแบบแผนการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาล. *วิทยานิพนธ์* ป.ด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทศนา แคมมณี. (2557). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- บัณฑิต ทิพากร. (2550). “การพัฒนาคณาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา” ในไพฑูรย์ สินลารัตน์, บรรณาธิการ. *อาจารย์มืออาชีพ : แนวคิด เครื่องมือ และการพัฒนา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพ็ญพนา พ่วงแพ. (2557). การพัฒนาแบบแผนการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมสมรรถนะการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้สังคมศึกษา สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู. *วิทยานิพนธ์* ป.ด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พันธ์ศักดิ์ พลสารมัย. (2561). *รายงานวิจัย การปฏิรูปการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา: การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ระดับปริญญาตรี*. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพฑูรย์ สินลารัตน์และคณะ. (2554). *กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย : จากการวิจัยสู่การปฏิบัติ*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2557). บทบาทของครูในอนาคต: เตรียมผู้เรียนให้สอนตนเองได้ต่อไป. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ*, 1(1), 1-8.
- (2558). *หลักและเทคนิคการสอนระดับอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มนต์ชัย พงศกรณฤงษ์. (2552). การพัฒนาแบบแผนการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างความรู้ของนักเรียนช่างอุตสาหกรรม. *วิทยานิพนธ์* ป.ด. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เรณูมาศ มาอุ่น. (2559). การจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ. *วารสารเทคโนโลยีภาคใต้*, 9(2), 169-176.
- วัชรรา เล่าเรียนดี. (2553). *นิเทศการสอน*. (พิมพ์ครั้งที่ 6). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิจารณ์ พานิช. (2556). *สนุกกับการเรียนในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- (2557). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสยามกัมมาจล.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2554). *การพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: อาร์ แอนด์ปรินทร์.
- วิทยา เชียงกุล. (2559). *รายงานสภาวะการศึกษาไทย ปี 2557/2558 จะปฏิรูปไทยให้ทันโลกในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างไร*. กรุงเทพฯ: บริษัทพิมพ์ดีการพิมพ์จำกัด.
- วิทยาลัยพิษณุบัณฑิต. (2557). *หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย (หลักสูตรใหม่ พ.ศ. 2557)*. คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยพิษณุบัณฑิต.
- วิลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2553). *นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้*. กาฬสินธุ์: ประสานการพิมพ์.
- วิไลลักษณ์ ลังกา. (2560). *อนาคตภาพของคุณลักษณะครูไทยในทศวรรษหน้า (พ.ศ. 2560-2569)*. *วารสารวิจัยทางการศึกษา*. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 11(1), 36-50.

- สำนักงานการปฏิรูปการศึกษา. (2544). รายงานเพื่อการปฏิรูปการศึกษา เสนอต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาดำเนินการตาม
บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: สำนักงานการปฏิรูปการศึกษา.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2552). กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2554). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2)
พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ: พรินทวาทกรฟฟิค.
- สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา. (2554). รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์เรื่อง มาตรฐานวิชาชีพครูการศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพฯ:
สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2553). รายงานการวิจัยและพัฒนานโยบายการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา. กรุงเทพฯ:
พรินทวาทกรฟฟิค.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2552). ข้อเสนอการปฏิรูป การศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ.2552-2561). กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์พรินทวาทกรฟฟิค.
- Easton, Geoff. (1992). *Learning from Case Studies*. (2nd ed). England: Prentice Hall International (UK) Ltd.
- Fosnot, C. (1996). *Constructivism : Theory, Perspectives and Practice*. New York: Teachers College Press.
- Johnson, R.T. and Johnson, D.W. (1994). An overview of cooperative learning in Thousand J.S., Villa, R.A.,
and Nevin, A.I. (Eds), *Creative and Collaborative Learning*. 31-34 Baltimore Maryland: Paul H. Brookes
Publishing CO.
- Jonnassen, D.H. (1993). *A Manifesto for A Constructivist Approach to Technology in Higher Education*.
In Duffy, T., Jonassen D., and Lowyck, J(Eds.). *Designing Constructivist Learning Environments*.
Heidelberg, FRG: Springer-Verlag.
- Joyce, B. R. and Weel, M. (1996). *Model of Teaching*. (5th ed). New York: Prentice Hall,
- Kolb, D.A. (1984). *Experiential Learning : Experience as the Source of Learning and Development*.
Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
- Marquardt, M.J. (2002). *Building the Learning Organization : Mastering the 5 Elements for Corporate Learning*.
California: Davies-Black Publishing.
- Maslow, A.H. (1970). *Motivation and Personality*. New York: Harper & Row.
- Piaget, J. (1997). *Equilibration of Cognitive Structure*. New York: Viking Press.
- Savery, J. R., and Duffy, T.M. (1996). *Problem-based Learning: An Instructional Model and Constructivist
Framwork*. Wilson, B.G.(ed.). *Constructivist Learning Environments*. Englewood Cliffs, New Jersey:
Prentice-Hall.
- Vygotsky, L.S. (1978). *Mind in Society: The Development of Higher Psychological Processes*. Cambridge, M.A.
: Harvard university Press.